

nemara Finžgar ni bil nikoli — a s Finžgarjem-prozaistom, na višini, kakršni je zdaj, se jih pri nas ne more veliko kosati. Hodi stara pota zdravega realizma, a je privzel tudi od modernih, kar imajo res dobrega, umetniškega. Velik je kot psiholog in kot plastik. Njegov slog je krepek — moška sila je v njem — in bogat.

Iz prijateljskega občevarja ž njim vemo, da ima Finžgar še mnogo velikih osnov. Naj jih srečno izvrši v čast slovenskemu leposlovju!

Pomladne razstave dunajske „Secesije“ so se udeležili letos tudi trije Slovenci: Jakopič, Grohar in Jama. Poleg njih so razstavili svoja dela Poljaki: Mehoffer, Axentowicz, Wyczolkowski, Wyspianski i. dr.

Češki komorni kvartet iz Prage: Jiří Herold, Bohumil Brož, Oldřich Vávra in Maks Škvor je koncertiral v Ljubljani dne 17. marca. Igral je Smetanov komorni kvartet „Iz mojega življenja“ (E-mol) in Dvořákov komorni kvartet v As-dur (op. 105). Primarij kvarteta g. Herold je nastopil z briljantno fantazijo Wieniawskega na motivih Gounodove opere „Faust“. Gdčna Mira Dev je pela več ljubkih solopjevov.

Dr. Milivoj Šrepel. Vseučiliški profesor doktor Milivoj Šrepelj, katerega ime je znano tudi med Slovenci, je umrl dne 24. februarja v Zagrebu, šele v 43. letu svoje starosti. Kot vsestransko naobražen Slovan se je sicer marljivo bavil s književnostjo vseh Slovanov, a najbližja poleg materine knjige mu je bila vsekdar slovenska. — Zapustil je neprimerno mnogo književnega blaga stalne, velike cene. V mladosti je bil nežen pesnik, pozneje je pisal kritike, v „Matici“ je izdajal „Slike iz svjetske književnosti“, napisal celo vrsto študij in primer o ruskih, poljskih in čeških književnih prvakah. Zadnji čas je pripravljaval „Ilirsko antologijo“. Največ je koristil svojemu narodu z resnim delom v „Akademiji“ in „Matici Hrvatski“ ter kot profesor na mladem krvaškem vseučilišču.

Jan Klecanda, marljivi češki pisatelj in časnikar, je obhajal 5. sušca svojo petdesetletnico. Rojen je bil 5. sušca l. 1855. v Pragi, kjer je dovršil realko in začel študirati tehniko, a vojaška služba je pretrgala njegove študije. Ko je bil prost vojaščine, je postal učitelj na Smihovu, pozneje v Pragi in nazadnje v Toplicah, kjer je razvil organizatorsko delavnost za češke manjšine. L. 1887. je zapustil učiteljsko službo in ustanovil tednik „Vyšehrad“ z zabavno prilogo „Svatvečer“, katerega je izšlo 11 letnikov. Že na realki je pisal pod raznimi psevdonimi v liste „Humoristické Listy“, „Paleček“, „Obrazy života“ in dr. Nekatere njegove povesti, natisnjene v Knappovih „Besedách mládeže“

so bile priporočene za šolske knjižnice. Izdal je roman „Bludičky“, vojaške sličice „Na bojišti“, novele „Vsědňní příběhy“, „Vojáci v míru“, „Hrdinové malých románů“ itd. Vsi njegovi duševni proizvodi se odlikujejo po zdravem realizmu in izbornem risanju junakov.

Jan Spáčil - Žeranovský. V Šternberku na Moravskem je 9. jan. umrl po težki bolezni J. Spáčil. Umrl je v hiši trpljenja za zamreženim oknom v zavodu za blaznike. Smrt je bila torej za tega nadarjenega in marljivega pesnika in časnikarja le dobrot. J. Spáčil je bil mož konservativnega, idealnega mišljenja, nadarjen pesnik in spreten prelagatelj češke pesniške tvorbe v nemščino in francoske v češčino. Lepa književnost je bila njegov življ. Nemirno časnikarsko delovanje mu ni ugajalo; hrepenel je zmirom po Pragi, kjer bi mogel urejevati književni in umetniški oddelek v kakem velikem praškem dnevniku. Svojega ideala ni dosegel. Spáčil je bil rojen 26. januarja l. 1857. v Žešovu pri Prostějovu, študiral je gimnazijo v Olomucu in potem se je posvetil časnikarskemu poklicu. Začel je v „Našincu“ in je potem urejeval „Kutnohorské Listy“, „Divadelní Listy“, „Politik“, „Čecha“, „Hlas“ in „Ratibor“. Njegovi književni plodi so bili objavljeni v raznih časopisih. Samostalno je izdal nekatere pesni in prevode, zlasti prevod Heredijevih „Trofej“ in nemški prevod pesni „Vittoria Colonna“ od I. Vrchlickega. S posebno ljubeznijo je negoval hanaško narečje, v katerem je izdal sličice „Samó tiho“, katerih nadaljevanje je imelo iziti pod naslovom „Plke a štriche“. V kratkem izide zbirka njegovih pesni „Výše a propasti“.

Ferdinand Schulz. Češki pisatelj Ferd. Schulz je obhajal 17. jan. t. l. sedemdesetletnico svojega rojstva, a že 16. februarja ga je vzela neizprosna smrt. Rojen je bil l. 1835. v Ronovu pri Čáslavi in je zadnjo dobo preživel v Pragi kot vpokojen profesor Československe trgoške akademije. Schulz je že v šestdesetih letih zaslovel kot spreten leposlovec, kritik in stilist. Urejeval je „Osvěto“, prilogo „Národních Listů“ pod naslovom „Literární Listy“ in „Český obzor literární“. Njegovo literarno delovanje je zelo obsežno. Pisal je zgodovinske povesti in povesti iz sodobnega socialnega življenja. Posebno priljubljene so njegove povesti iz življenja čeških plemenitašev. Od l. 1884.—1898. je Schulz urejeval tednik „Zlatá Praha“. V „Matici lidu“ so izšle njegove zgodovinske razprave za ljudstvo „Jiří z Poděbrad“ in „Čeští vystěhovalci“; v tisti knjižnici je izšel tudi obširen življenjepis Jungmanna izpod Schulzovega peresa. Žal, da moramo nekatere povesti Schulzeve s katoliškega stališča obsoditi, na pr. zgodovinsko povest „Doktor Johánek“, ki je pravzaprav pamflet na sv. Janeza Nepomučana, in povest „Česká Magdalena“.

Petdesetletnica Františka Kvapila. 16. februarja je obhajal petdesetletnico po rojstvu tajnik češkega muzeja v Pragi, znani slavofil in pisatelj Fr. Kvapil. Kvapil je že od mladosti imel posebno